

L'arquitectura és cultura

Fa pocs dies ens vam emocionar en saber que el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts ens havia atorgat un dels Premis Nacionals de Cultura 2019 “per la contribució a la construcció d'un país modern per mitjà de l'arquitectura i l'urbanisme i per haver impulsat la reivindicació d'aquest patrimoni arreu de Catalunya”. Aquest reconeixement a la nostra tasca, feta per tantes generacions d'arquitectes en la llarga història –de més de cent anys– del COAC, ens fa sentir molt contents i ens porta a la reflexió.

Tota manifestació d'un poble, d'una societat, és cultura. Ho és la seva música, el seu coneixement, la seva literatura, la seva cuina, la seva llengua... L'arquitectura, doncs, també és cultura, i ho és no només pel fet de materialitzar els espais de vida, sinó també com a mitjà d'expressió de les civilitzacions.

Però l'èxit de l'arquitectura depèn de la seva capacitat de connectar amb les necessitats de la ciutadania i saber oferir una resposta. I és en aquesta dependència quan esdevé el mirall de la societat, dels seus valors i de les seves preocupacions, de les seves mancances, dels seus anhels i del seu futur.

A Catalunya, malgrat la greu crisi econòmica que hem patit, l'arquitectura viu en un continu gran moment. La producció arquitectònica del Modernisme, el Noucentisme, la del GATCPAC, el treball del Grup R, l'arquitectura sorgida de la transició democràtica i, ja més recentment, la bona feina dels arquitectes hereus d'aquesta generació, així com la implicació dels joves en les necessitats socials, tots

ells han contribuït, sens dubte, a la transformació del territori i al creixement cultural del país. I l'han dotat del relat arquitectònic que tant admiren els investigadors que consulten l'Arxiu Històric del COAC o els turistes que planifiquen les seves vacances triant itineraris de bona arquitectura al nostre país.

Malgrat tot això, hem de dir que les administracions públiques no sempre han respost amb un suport i un compromís en proporció al que caldria, tot i els progressos que s'han fet en els últims anys. Un bon exemple d'aquest avenç és l'aprovació de la llei d'arquitectura per part del Parlament de Catalunya, l'any 2017, que destaca especialment per dues qüestions que enten-

ASSUMPCIÓ PUIG I HORS

DEGANA DEL COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA

Fa anys que parlem del museu d'arquitectura, però no es materialitza

nem fonamentals: promou la difusió de l'arquitectura i el seu ensenyament a les escoles, i estableix que la contractació pública ha de tenir com a principal fita la qualitat arquitectònica per sobre del valor econòmic. Més recentment, un altre avenç: la decisió del govern de la Generalitat de constitu-

ir com a seccions de l'Arxiu Nacional de Catalunya els arxius de titularitat privada, una excel·lent notícia per al nostre Arxiu Històric i que de nou mostra la voluntat de tenir una visió holística. Però no n'hi ha prou, cal més visió integradora i més relat arquitectònic.

L'arquitectura és visitable, és transitable, és viscuda. I ens desperta sensacions, ens fa créixer. Visitar la Casa Bloc, per exemple, és

submergir-nos en la Barcelona de la Segona República, on un grup d'arquitectes treballaven per aconseguir habitatges dignes per als obrers, que vivien en la pobresa. Però la Casa Bloc no s'entendria sense l'arxiu documental del GATCPAC, recuperat pel Col·legi d'Arquitectes, que permet aprofundir en la ideologia i la metodologia d'una generació d'arquitectes que malauradament va desaparèixer amb la dictadura franquista.

Fa anys que parlem del museu d'arquitectura, però el cert és que no es materialitza. Potser és necessari repensar-ne el model. El COAC té centres d'arquitectura arreu del territori, espais de difusió per prendre consciència de la nostra cultura i que són a la vegada punts de trobada interdisciplinaris que s'haurien de potenciar. Acollir per conèixer i debatre, amb el valor que l'arquitectura pot aportar. Aquesta és una idea de museu en què no tan sols mirem el passat, sinó que també observem el present i avancem per millorar el futur.

L'any 2018 els ministres de cultura europeus signaven la Declaració de Davos, que incideix en la necessitat i la urgència d'impulsar un *Baukultur* de qualitat. És a dir, un plantejament nou i adaptable que doni forma al nostre entorn construït, arrelat a la cultura, que fomenti activament la cohesió social, que garanteixi la sostenibilitat mediambiental i que contribueixi a la salut i al benestar de les persones.

Des del COAC, continuarem treballant per fer-ho possible, ajudant a percebre que l'arquitectura és cultura. És la nostra tasca i és el nostre repte.

XAVIER BERTRAL

CARTES I MISSATGES

Eutanàsia

Amb la mort de María José Carrasco s'ha tornat a obrir el debat sobre l'eutanàsia. Quan es parla del tema, les paraules que més es repeteixen són les de “mort amb dignitat”, aquella que tothom desitja si mai imagina el moment del propi traspass. Però les lleis, tal com estan establertes ara, fan que en més d'un cas aquesta mort amb dignitat no es pugui assolir.

En conèixer les circumstàncies que envoltaven la vida de la María José Carrasco i el seu marit, el primer que una sent és comprensió i solidaritat. Comprensió per la decisió presa i solidaritat per les dificultats per voler portar una vida digna i tenir una mort digna.

Vivim en una societat que cuida molt cada criatura que ve al món. Els naixements són celebrats i mirem que tot vagi bé, perquè és un deure de tots. Però és una societat que no cuida tant les mateixes persones quan arriba la mort. Estic convençuda que per a la María José Carrasco i el seu marit la decisió presa el dia en què ella va decidir anar-se'n per sempre va ser la més difícil i dura de la seva

vida comuna. L'acompanyament, la solidaritat i el suport d'una part de la societat que els comprèn potser els haurà fet saber que no estaven sols.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Sobre l'aliança d'extrema dreta de Salvini

La notícia sobre la formació d'un projecte europeu d'extrema dreta liderat per Matteo Salvini per crear el “primer grup europeu per canviar Europa” fa venir calfreds. Tot i això, la realitat és que tots aquests polítics són, per ara, actors de segona fila. Per molt que cridin.

Des del meu punt de vista, l'autèntic perill és, com sempre, qui hi ha al darrere de tot això. En aquest cas es tracta de Steve Bannon, exestrateg de Donald Trump, que va ser defenestrat per la seva ambició desmesurada. Qui segueixi una mica la política nord-americana coneix bé aquest individu, que va ser director del mitjà ultraconservador Breitbart News i que ara sembla haver trobat una nova vida assessorant

l'extrema dreta europea. A més de ser un expert en modificar opinions públiques, Bannon compta amb el finançament de milionaris nord-americans. Sempre s'ha de mirar a qui beneficien les coses. Com deien els romans: *cui prodest?*

JOAN DOMÈNECH OLIVA
BARCELONA

Comerços de tota la vida

¿Us heu fixat que a poc a poc van desapareixent els locals de tota la vida? Els comerços de barri tanquen les portes i nosaltres ho estem permetent. Les grans cadenes envaeixen les ciutats, i nosaltres, en lloc d'ajudar les botigues de tota la vida comprant els seus productes, anem a aquestes grans distribuïdores a prendre el cafè o a adquirir els seus productes perquè estan de moda, o perquè són una mica més barats, o per la diversitat que ofereixen. No tenim en compte que els nostres diners per a les grans marques no suposen cap diferència però que per a les botigues de barri són supervivència.

INÉS R. VILLARÓ
BARCELONA

Albert Rivera i TV3

En un vídeo a les xarxes socials, Albert Rivera ha desafiat el director de TV3, Vicent Sanchis, a un cara a cara per debatre sobre les “mentides” de la televisió pública catalana i li ha recriminat que pretengui presentar una querrela en contra seva “per dir la veritat” posant com a exemple d'aquesta “veritat” que “un presentador de TV3 va insultar Inés Arrimadas, líder de l'oposició”. Cap presentador de la televisió pública catalana ha proferit insults contra la candidata taronja. Probablement, el que Rivera està buscant és protagonisme mediàtic a costa de TV3 en la seva lluita per liderar l'espai del *centredreta* de cara a les eleccions, però ho està fent a un preu molt alt: mentir conscientment i amb impunitat.

JOSEP VILÀ BATLLE
OLESA DE MONTSERRAT

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat